

VERENIGING
JONGE
INSOLVENTIERECHT
ADVOCATEN.

Vereniging JIRA
p/a CMS
Postbus 94700
1090 GS Amsterdam
Nederland
Tel.: +31 (0)20 301 6380
E-mail: info@verenigingjira.nl
Onze ref.: Consultatie Energiebesluit – aanvulling
'faillissementsregeling'
Datum: 11 februari 2024

Per e-mail aan: s.eski@minezk.nl

Ministerie van Economische Zaken en Klimaat

Hare Excellentie de Minister van Economische Zaken en Klimaat

Mr. Drs. M.A.M. Adriaansens

Weledelgeleerde mevrouw Adriaansens,

Met deze brief reageert de Vereniging voor Jonge Insolventierecht Advocaten (“**JIRA**”) op het conceptvoorstel van een algemene maatregel van bestuur houdende regels over energiemarkten en energiesystemen (het “**Energiebesluit**”), dat op 13 december 2023 in consultatie is gebracht via: <https://www.internetconsultatie.nl/energiebesluitfaillissement/bl>.

Korte introductie Vereniging JIRA

JIRA is de vereniging voor jonge advocaten die affiniteit hebben met het insolventierecht en minder dan zeven jaar staan ingeschreven als advocaat. JIRA biedt haar ruim 200 leden een platform om hun kennis van het insolventierecht te vergroten en hun deskundige beroepsuitoefening te bevorderen.

Algemeen

JIRA onderschrijft het belang van een wet of regeling die de leveringszekerheid waarborgt voor eindafnemers met een kleine aansluiting in het geval dat hun energieleverancier failliet gaat. In algemene zin moedigt JIRA aan dat er voor dergelijke noodsituaties door de wetgever is nagedacht over een systeem waarbij leveringscontracten kunnen worden overgedragen door de curator of het de Autoriteit Consument en Markt (de “**ACM**”). JIRA signaleert echter wel een aantal specifieke elementen in het Energiebesluit die wat JIRA betreft nadere overweging behoeven. Die worden hieronder artikelsgewijs behandeld.

In meer algemene zin betwijfelt JIRA of een Algemene Maatregel van Bestuur (“**AMvB**”) de juiste mal is om deze regeling in te gieten. Zo is het wat JIRA betreft niet mogelijk om met een AMvB inbreuk te maken op de regeling voor contractoverneming zoals bedoeld in artikel 6:159 BW. Ook is wat JIRA betreft onvoldoende duidelijk of het Energiebesluit kwalificeert als rechtvaardigingsgrond zoals bedoeld in de AVG. Ook deze punten zullen in deze consultatiereactie worden geadresseerd.

2.24.1 Artikel 1 – Intrekking vergunning en faillissementsprocedure

In lid 1 van 2.24.1 Artikel 1 is de verplichting opgenomen voor de vergunninghouder om melding te doen bij de ACM op het moment dat hij voorziet of behoort te voorzien dat hij niet langer in staat zal zijn om zijn plicht tot levering van elektriciteit of gas na te komen.

JIRA merkt op dat op basis van het Energiebesluit er alleen een meldplicht voor de vergunninghouder bestaat richting de ACM en transmissiesysteembeheerder. JIRA stelt voor om de vergunninghouder te verplichten ook een dergelijke melding ook bij de rechtbank te (laten) doen, gelet op het hierna door JIRA bepleite standpunt dat ten aanzien van vergunninghouders de mogelijkheid zou moeten worden geïntroduceerd om een stille bewindvoerder aan te wijzen en dat de tijdige wetenschap bij de rechtbank van een mogelijk naderend faillissement van een energieleverancier daarvoor essentieel is.

In lid 2 van 2.24.1 Artikel 1 staat opgenomen dat de vergunninghouder, dan wel de curator indien sprake is van een faillissement, zo spoedig mogelijk in overleg treedt met de Autoriteit Consument en Markt en met de transmissiesysteembeheerder, met het oog op de leveringszekerheid.

JIRA geeft in overweging de mogelijkheid om bij wet de stille bewindvoering te introduceren bij eventuele faillissementen van vergunninghouders met een leveringsovereenkomst aan kleinverbruikers en om deze mogelijkheid te combineren met de tijdige meldplicht bij de ACM.¹ Via een stille bewindvoering kan de beoogde leveringszekerheid zo goed mogelijk gewaarborgd worden, door in een stille fase voorafgaand aan het faillissement een ordentelijke overdracht van de activiteiten naar een nieuwe vergunninghouder voor te kunnen bereiden.

2.24.1 Artikel 2 – Overdragen overeenkomst in het kader van leveringszekerheid

Overdracht overeenkomst

Waar het huidige art. 2 lid 5 sub b van het huidige Besluit leveringszekerheid Elektriciteitswet 1998 ziet op het overdragen van het klantenbestand aan andere vergunninghouders, bepaalt het voorgestelde artikel 2 dat de vergunninghouder dan wel de curator de leveringsovereenkomsten kan overdragen. Dat is een fundamenteel verschil: op grond van het huidige artikel worden niet meer dan gegevens van de afnemers overgedragen, terwijl het voorgestelde artikel de overdracht van overeenkomsten mogelijk beoogt te maken.

Mogelijk heeft dit te maken met verschillende uitspraken die zijn geweest naar aanleiding van eindgebruikers die weigerden te betalen nadat zij geconfronteerd werden met een nieuwe leverancier die zijn eigen tarieven hanteerde. Deze nieuwe leverancier had wel een nieuwe overeenkomst aangeboden, maar de eindgebruikers in kwestie hadden deze niet getekend. Op dit moment is de lijn in de rechtspraak dat de eindgebruiker in zo'n geval niet gebonden is aan die overeenkomst en soms zelfs ook niet uit andere hoofde een vergoeding is verschuldigd, ondanks dat de leverancier wel elektriciteit heeft geleverd (zie Rechtbank Zeeland-West-Brabant 9 augustus 2023, ECLI:NL:RBZWB:2023:5625, JOR 2023/300, m.nt. S. Frommelt en Rechtbank Amsterdam 10 oktober 2022, ECLI:NL:RBAMS:2022:6001, JOR 2023/48, m.nt. S. Frommelt).

De kern van het probleem is dat er op dit moment een regeling ontbreekt op grond waarvan de eindgebruiker een bepaalde vergoeding is verschuldigd aan de nieuwe leverancier: een klantenbestand kan wel worden overgedragen door de curator, maar daarmee komt nog geen overeenkomst tot stand tussen de eindgebruikers en de nieuwe leverancier. Daarvoor is de instemming van de eindgebruiker nodig. Zolang die er niet is, kan de eindgebruiker niet gehouden worden aan de voorwaarden en tarieven van de nieuwe leverancier.

Het probleem dat de nieuwe leverancier gedurende een bepaalde periode wel elektriciteit levert, maar mogelijk geen aanspraak kan maken op een vergoeding, wordt naar de mening van JIRA niet opgelost met de voorgestelde regeling. Deze komt neer op een gedwongen contractoverneming, waarin de toestemming van de eindgebruiker niet nodig is. Dat is echter in strijd met art. 6:159 lid 1 BW. Nu de voorgestelde regeling geen wet in formele zin is, maar een AMvB, kan deze dus niet als zelfstandige grondslag dienen voor de beoogde

¹ HvJ 28 april 2022, ECLI:EU:C:2022:321, r.o. 55 (*FNV/Heiploeg*), HR 6 oktober 2023, ECLI:NL:HR:2023:1372, r.o. 3.2.2 (*FNV/Heiploeg*), waaruit volgt dat stille bewindvoering mogelijk is indien daarvoor een wettelijke grondslag bestaat. Vergelijk ook de Novelle wet continuïteit ondernemingen I, waarbij eenzelfde maatschappelijk belang aanwezig is.

gedwongen contractsovername als afwijking van art. 6:159 lid 1 BW. JIRA heeft een dergelijke zelfstandige grondslag ook niet gevonden in de Energiewet. De toelichting noemt op p. 9-10 wel dat er een zelfstandige grondslag zou zijn in de Energiewet, maar het is niet duidelijk op welk artikel van de Energiewet wordt gedoeld.

Los van de vraag of de regeling in huidige vorm een rechtsgeldige grondslag kan vormen voor de voorgestelde gedwongen contractsovername, is het voorstel vanuit dogmatisch oogpunt zeer ingrijpend nu het een uitzondering vormt op art. 6:159 BW – één van de bepalingen die de strikte scheidslijn vormen tussen het verbintenissenrecht en het goederenrecht. Desalniettemin kan JIRA zich inhoudelijk wel vinden in de gedwongen contractsovername zoals die is opgenomen in het voorgestelde besluit, gelet op (i) het belang van de eindgebruikers elektriciteit doorgeleverd te krijgen, (ii) het belang van de nieuwe leverancier daar een vergoeding voor te kunnen ontvangen, en (iii) het belang van de boedel bij een optimale opbrengst van de verkoop van het klantenbestand van de failliete leverancier.

Dat de scheidslijn tussen het verbintenissenrecht en het goederenrecht met deze regeling wat meer zal verwateren, is naar de mening van JIRA niet op voorhand een negatieve ontwikkeling. Recent is in de literatuur de vraag opgeworpen of het niet mogelijk moet zijn om in een insolventieprocedure essentiële overeenkomsten te kunnen overdragen zonder instemming van de wederpartij, nu de waarde van ondernemingen tegenwoordig (anders dan bij invoering van de faillissementswet in 1896) in hoge mate door de aanwezige overeenkomsten worden bepaald en het niet kunnen overdragen van deze overeenkomsten een belemmering kan vormen voor een succesvolle reorganisatie buiten faillissement of een doorstart in faillissement (zie M.J. de Boeck en J. van Hees, “Essentiële overeenkomsten bij reorganisaties” FIP 2023/265). JIRA onderschrijft de behoefte in de insolventiepraktijk aan een algemene grondslag voor de gedwongen overdracht van (bepaalde) overeenkomsten in een insolventieprocedure. Nu de gedwongen contractsovername in faillissementen van energieleveranciers op tafel ligt, nodigt JIRA de wetgever dan ook graag uit dit onderwerp in bredere zin te onderzoeken.

Vordering in verband met teveel betaalde voorschotten

In de toelichting op artikel 2 (pagina 9) staat dat de bestaande rechtsverhouding overgaat op de overnemende leverancier, wat inhoudt dat alle rechten en verplichtingen ten aanzien van de klant overgaan: de nieuwe leverancier neemt dus ook voorschotten over die al zijn betaald aan de vorige leverancier. Als de oude leverancier een schuld had aan een eindgebruiker wegens te veel betaalde voorschotten, neemt de nieuwe leverancier die schuld ook over. Dat is logisch bij een contractsovername. JIRA kan echter niet volgen waarom er in de toelichting vervolgens staat dat bij een overname van schulden wegens te veel betaalde voorschotten, de nieuwe leverancier een vorderingsrecht krijgt op de boedel van de oude leverancier.² Bij een contractsovername is nu juist níet mogelijk dat bepaalde ‘nadelen’ van de overeenkomst achterblijven bij de oude partij en de voordelen overgaan op de contractsovernamer. De gehele rechtsverhouding gaat immers over. Uit hoofde van contractsovername kan de nieuwe leverancier dus geen vordering verkrijgen op de boedel. Ook uit hoofde van de voorgestelde regeling kan dat niet, nu dit niet volgt uit de tekst van de voorgestelde artikelen en de regeling hoe dan ook een AMvB is die niet kan afwijken van art. 6:159 BW. Het kan dus niet zo zijn dat de nieuwe leverancier een vordering op de boedel verkrijgt ter zake van te veel betaalde voorschotten die hij heeft overgenomen middels contractsovername.

Overigens ziet JIRA ook niet in waarom het nodig zou zijn dat de nieuwe leverancier de overgenomen schulden kan verhalen op de boedel, nu deze schulden ook in mindering zouden kunnen worden gebracht op de koopsom die de nieuwe leverancier aan de curator betaalt voor de over te nemen eindgebruikers. De voorschotten, en het gedeelte dat daarvan terugbetaald moet worden aan de eindgebruikers, zijn immers beiden van invloed op de hoogte van de koopprijs. Het zou de voorkeur van JIRA hebben als de curator en de nieuwe leverancier de vrijheid hebben om over het al dan niet bestaan of ontstaan van een dergelijk vorderingsrecht commerciële

² Algemene Toelichting & Artikelsgewijze Toelichting bij het Energiebesluit, p. 9.

afspraken te maken, zodat de curator zijn handen vrij heeft om met de doorstart voor de boedel een zo hoog mogelijk opbrengst te realiseren.

Termijn

Verder volgt uit artikel 2.24.1 artikel 2 dat de vergunninghouder dan wel de curator uiterlijk binnen 10 werkdagen de leveringsovereenkomsten kan overdragen. JIRA vraagt zich af of het wenselijk is om een harde termijn te stellen. De termijn van 10 werkdagen is relatief kort en JIRA kan zich de situatie voorstellen dat binnen die periode de onderhandeling gevorderd zijn, maar dat de doorstart nog niet (formeel) is gerealiseerd. Deze situatie zal zich ook eerder voordoen indien er geen sprake is geweest van een stille bewindvoering. JIRA stelt daarom voor om de curator de mogelijkheid te geven om de termijn eenzijdig met 10 werkdagen te verlengen. De verwachting is dat een curator – gelet op de belangen van de eindafnemers – niet lichtvaardig zal beslissen om de termijn te verlengen. Daarbij weegt wat JIRA betreft zwaar dat het gaat om vergaande maatschappelijke belangen nu het gaat om aansluitingen van kleinverbruikers. Dat betekent dat de curator zijn keuze zeer zorgvuldig zal moeten maken. Een te korte termijn is daarvoor niet dienend. In dat verband adviseert JIRA ook om de termijnen in 2.24.1 artikel 3 lid 1 (elfde dag) en artikel 4 lid 1 (20 werkdagen), conform dit voorstel aan te passen.

2.24.1 Artikel 3 – Restverdeling in het kader van de leveringszekerheid

Lid 2 – Overdracht gegevens

In lid 2 van 2.24.1 Artikel 3 staat een verplichting voor de vergunninghouder dan wel de curator om de gegevens van de eindafnemers onverwijld over te dragen aan de transmissiesysteembeheerder. JIRA vraagt zich af of deze overdracht in overeenstemming is met de Algemene verordening gegevensbescherming (“AVG”). Daarbij benadrukt JIRA dat deze gegevens ook eventueel door de curator moeten worden verstrekt aan een doorstartende partij. Om de continuïteit te waarborgen en/of een doorstart mogelijk te maken, is het van belang dat het de curator vrij staat om (op grond van AVG) de gegevens over te dragen. JIRA betwijfelt of het Energiebesluit een voldoende rechtsgeldige grondslag in de zin van artikel 6 AVG zal zijn.

Lid 3 – Opzegging

Uit lid 3 van 2.24.1 Artikel 3 volgt dat een eindafnemer gedurende dertig dagen de overeenkomst kan opzeggen met inachtneming van een opzegtermijn van ten hoogste veertien dagen. Omdat de eindafnemers met een kleine aansluiting over het algemeen consumenten zal betreffen, geeft JIRA graag in overweging mee om de tekst van deze bepaling te verduidelijken.

2.24.1 Artikel 4 – Contractuele verplichtingen in het kader van de leveringszekerheid

Lid 3 – ipso facto-clausule

Lid 3 van 2.24.1 artikel 4 beperkt de mogelijkheid om zogenaamde *ipso facto*-clausules op te nemen in de inkoopcontracten. JIRA onderschrijft de noodzakelijkheid van deze beperking. Het voorstel voorziet echter niet in een consequentie voor het geval een dergelijke clausule wel is opgenomen. JIRA raadt daarom aan de consequenties van het alsnog opnemen van een *ipso facto*-clausule eveneens op te nemen in het Energiebesluit, voor zover het Energiebesluit dit kan regelen.

Artikel 3.79 Artikel 3 – Voorzieningen transmissie- of distributiesysteembeheerder bij faillissement leverancier

Vanwege de nauwe samenhang van de leden van Artikel 3.79 Artikel 3, worden de leden van dit artikel niet afzonderlijk maar gezamenlijk behandeld.

Geen leverancierswissel gedurende eerste vensterperiode

JIRA verwelkomt de bepaling in Artikel 3.79, artikel 3 lid 2 sub a van het Energiebesluit, die inhoudt dat gedurende de eerste vensterperiode een DSB geen leverancierswissel doorvoert voor kleine eindafnemers. Hiermee zijn de belangen van een curator om een succesvolle doorstart in faillissement te bereiken gediend. Voor de curator en de potentiële doorstarters is hierdoor namelijk duidelijk welke omvang het klantenbestand van een vergunninghouder heeft op het moment dat de doorstart wordt gerealiseerd. Tevens creëert het duidelijkheid over de omvang van de leverantieplichtingen in faillissement en bijvoorbeeld voor de omvang van de – hierna te bespreken – garantstelling.

Garantstelling door TSB

Voorts bevat het artikel bepalingen over de garantstelling die door een TSB wordt verleend om de levering van energie aan kleine eindafnemers te waarborgen, bijvoorbeeld om buiten faillissement een vergunningverlener de tijd te geven om met zijn financier in gesprek te gaan over verruiming van de kredietruimte of in faillissement een doorstart te realiseren.

Garantstelling is een verplichting voor de TSB

Uit het voorgestelde besluit en de toelichting daarbij volgt dat de garantstelling door de TSB een gegeven is, dat wil zeggen een verplichting voor de TSB. Alleen de voorwaarden en kosten van de garantstelling worden door de vergunninghouder en TSB samen, voorafgaand aan de garantstelling, opgesteld. Dit betekent dat de voorwaarden van de garantstelling in ieder voorkomend geval door de curator, als vertegenwoordiger van de vergunninghouder in faillissement, en de TSB moeten worden vastgesteld.

Gevolgen garantstelling, mogelijke vordering op de faillissementsboedel

Voor de hand ligt dat de TSB zich onder de garantstelling zal verbinden tot het voldoen van de betalingsverplichtingen, voor de inkoop van energie bestemd voor kleine afnemers, indien de vergunninghouder daartoe zelf niet (meer) in staat is. Als de curator inderdaad gebruikmaakt van de garantstelling omdat de vergunninghouder niet (volledig) aan betalingsverplichtingen kan voldoen, is voor ons momenteel onduidelijk wat daarvan exact de gevolgen zijn.

Eenzijds is het voor JIRA niet voor te stellen dat de curator en de TSB afspreken dat het bedrag waarvoor gebruik wordt gemaakt van de garantstelling uit de boedel dient te worden terugbetaald. De faillissementsboedel ontvangt immers ook inkomsten doordat klanten hun energierekening betalen aan gefailleerde energieleverancier. Anderzijds lijkt de tekst van de toelichting bij het voorgenomen besluit (op pagina 15 onder 'Artikel 3.79 Artikel 3, tweede lid) te suggereren dat de kosten van de garantstelling worden doorberekend in de tarievenvaststelling van TSB's en DSB's conform artikel 3:105 Energiewet. Een derde variant is denkbaar, namelijk die waarin de kosten van de garantstelling alleen worden doorberekend via de bedoelde tarievenvaststelling, indien en voor zover de kosten voor de garantstelling niet kunnen worden terugbetaald uit de boedel.

Als sprake is van de eerste situatie, namelijk dat de garantstelling uit de boedel wordt terugbetaald, is het volgende van belang. Met het sluiten van de garantstellingsovereenkomst verricht de curator in zijn hoedanigheid een rechtshandeling. Als uit die rechtshandeling een betalingsverplichting voortvloeit, resulteert deze verplichting in een boedelschuld. Voor de curator is derhalve van belang om een inschatting te kunnen maken van de omvang en voorwaarden van de verplichting die hij namens de boedel aangaat. Wat JIRA betreft zou het goed zijn om nu al duidelijkheid te krijgen over de bedoeling, werking en gevolgen van de garantstelling. Mede daarom moet duidelijk zijn tegen welke voorwaarden en kosten het gebruikelijk is om de garantstelling te sluiten.

Duidelijkheid ten aanzien van de status van de garantstelling is eveneens relevant voor het volgende. In veel faillissementen is sprake van een 'negatieve boedel'. Dat wil zeggen dat er onvoldoende boedelactief is om alle boedelschulden in het faillissement te kunnen voldoen. Ten eerste kan dit betekenen dat de garantstelling niet (volledig) kan worden terugbetaald, indien die verplichting bestaat. De gevolgen daarvan kunnen van invloed zijn op de beslissing van de curator om de garantstellingsovereenkomst überhaupt aan te gaan. De curator loopt namelijk een aansprakelijkheidsrisico als hij een verplichting aangaat waarvan hij weet of redelijkerwijs behoort te begrijpen dat hij die niet (volledig) kan nakomen en de boedelcrediteur daarvan niet op de hoogte stelt. Brengt hij (in dit geval) de TSB daarvan wel op de hoogte, dan zou dit ervoor kunnen zorgen dat de TSB minder geneigd zou zijn om de garantstelling onder gunstigere voorwaarden te verlenen. Enerzijds wordt dit ondervangen doordat het – zo begrijpen wij – een verplichting is voor de TSB om de garantstelling te verlenen. Anderzijds zou verduidelijkt kunnen worden dat de TSB ermee genoegen neemt dat zijn boedelvordering slechts gedeeltelijk wordt betaald. Wij pleiten er bovendien voor dat de TSB de ruimte – of beter: de instructie – krijgt om, in voorkomend geval, met de curator overeen te komen dat de boedelschuld vanwege de garantstelling een lagere rang inneemt dan andere door de TSB en de curator aan te wijzen boedelschulden.

In elk geval dient te worden verduidelijkt welke positie in de rangorde van boedelschulden de vordering uit de garantstelling krijgt. Thans bestaat namelijk discussie over de rangorde van boedelschulden die ontstaan vanwege door de curator in zijn hoedanigheid gesloten overeenkomsten. De terugbetaling van de garantstelling als boedelschuld, kan overigens ook benadelend zijn voor andere boedelschuldeisers, als die lager in rang zijn dan de schuld vanwege de garantstelling. Het voorgestelde besluit zou op dit punt duidelijkheid kunnen bieden.

Voorwaarde 'onvoldoende kredietruimte'

Tevens vraagt het voorgestelde besluit om verduidelijking ten aanzien van de voorwaarde dat sprake is van 'onvoldoende kredietruimte'. Ten eerste is niet toegelicht welke rekensom dient te worden gemaakt om vast te stellen dat onvoldoende kredietruimte bestaat om de inkoop van energie voor kleine afnemers te kunnen voortzetten. Bij wijze van voorbeeld kan gedacht worden aan de situatie waarin er in brede zin voldoende middelen aanwezig zijn om de inkoop voort te zetten, maar er ook andere kosten door de boedel moeten worden gedragen. De vraag is dan welke kosten voorrang genieten.

Ten tweede is onvoldoende duidelijk met welke gegevens de curator zal moeten aantonen dat de bestaande kredietruimte onvoldoende is. De garantstelling is in beginsel namelijk, kort gezegd, bedoeld te gelden voor de eerste 10 werkdagen van het faillissement en zal dus vrijwel onmiddellijk moeten worden overeengekomen tussen de curator en de TSB, tenzij sprake is van een stille bewindvoering voorafgaand aan het faillissement. Het kan voorkomen dat in de eerste dagen van het faillissement nog niet alle financiële gegevens van de onderneming voorhanden zijn voor de curator, ofwel dat de curator de juistheid van die gegevens nog niet heeft kunnen vaststellen. De gewenste verduidelijking over welke gegevens de curator dient aan te leveren, kan worden geboden door aan te geven welke gegevens de TSB zal verlangen van de curator om aan te tonen dat inderdaad sprake is van onvoldoende kredietruimte.

Voorwaarde 'redelijkerwijs noodzakelijk'

Ook vraagt om verduidelijking de voorwaarde dat de garantstelling redelijkerwijs noodzakelijk dient te zijn om de voortzetting van de levering aan kleine eindafnemers gedurende de vensterperiode te waarborgen. Onduidelijk is nu hoe deze voorwaarde verschilt van de voorwaarde dat er onvoldoende kredietruimte is bij de vergunninghouder. Sprake lijkt van twee afzonderlijke voorwaarden, waardoor de vraag rijst wat de tweede voorwaarde inhoudt.

Tot slot

JIRA is over het algemeen positief gestemd over het Energiebesluit, maar meent dat de hierboven geadresseerde punten nog nadere overweging behoeven. JIRA is van harte bereid om haar zienswijze verder toe te lichten.

Hoogachtend,

Vereniging Jonge Insolventierecht Advocaten (JIRA)

mr. M. Barsoum (lid)
mr. J.J. van Ee (Voorzitter)
mr. M.K. Tiemensma (Vice-voorzitter)
mr. R.J.H. Berghuis (Penningmeester)
mr. D.J. Helmons (Secretaris)
mr. S. Streng (Algemeen bestuurslid)